

Nr 97
Märts
2023

Kalmetu Sõna
ajaleht asutatud 1995. a
16. detsembril

Tartu rahu

Tähistasime 2. veebruaril Tartu rahu. Alguses kõndisid Sten, Timo ja Pärtel saali lippudega. Kogunemisel lugesid 9. klassi õpilased ette Tartu rahu kohta jutte. Ja siis hakkasime vaatama filmi „Nimed marmortahvil”, peale seda meil oli ka viktoriin ja siis tunnid lõppesid.

Eesti vabadussõda kestis 1918. aasta 28. novembrist 2. veebruarini 1920, mil sõlmiti Tartu rahuleping.

 Tartu rahulepingut ettevalmistavad kõnelused algasid juba 5. detsembril 1919. Läbirääkimiste tulemusena lõppes sõjategevus, tegelikult juba enne lepingu allkirjastamist. Relvad vaikusid 3. jaanuaril 1920 kell 10.30, mil jõustus Eesti ja Nõukogude Venemaa vahel 31. detsembril 1919 sõlmitud vahe-rah.

Nõukogude Venemaa delegatsioon saabus Tartusse erirongiga. Rong pidi olema puhas ja heas korras, et venelastel oleks esimesest hetkest selge, et Eesti on Euroopa riik.

Üks huvitavamaid lugusid on see, kuidas noorsõdurid mööda linna ringiratast marssima pandi. Eesti mehed tahtsid naabrile näidata, et meil ikka sõjaväge on. Et natuke suurusega hirmutada või nii. Sestap andis II diviisi ülem kolonel Viktor Puskar Tartu kooliõpilaste pataljonile korralduse marssida mööda linna ringi. Vene delegatsiooni tipud võisid Tartus vabalt jalutada, teisi saatsid Eesti sõdurpoisid. 13. jaanuaril 1920 on kirjeldatud, kuidas Vene delegatsiooni liikmed käisid läbi kõik Tartu suuremad kauplused ja ostsid igalt poolt midagi. Iseäranis jalanõusid ja riideid.

Kaks kuud koos olnud läbirääkijad sõid-jõid sõjaaja kiuste nii kuis jaksasid. Neile vaaritasid süüa erakokad, peale selle käisid nad restoranides einestamas.

24. detsembril venisid läbirääkimised pikaks. Poska andis korralduse: „Telefoneerige jaamaülemale, ütlege, et ta peataks Tallinna mineva rongi. Meie delegatsioon tahab ka jõulud veeta kodus.“ Niisiis palus ta jaamaülemal Riiast tulevat rongi Tartu jaamas kuni järgmise korralduseni kinni pidada. Jaamaülem lubas asja ära korraldada. Kuid nõupidamine venis ja venis. Jaamaülem helistas, oli ärritunud, et peab nii kaua rongi kinni hoidma. Jaamaülem helistas veel mitu korda, oli meeleheitel. Ütles, et reisijad juba protestivad ja märatsevad. Kell tiksus üle kesköö, kui venelased äkki koos-olekule lõpu tegid. Toomingas jooksis telefoni juurde. Jaamaülem tõstis tema häält kuuldes kohe hädakisa, et tema enam rongi kinni pidada ei saa. Toomingas rahustas: „Õelge reisijatele, et rong väljub veerand tunni pärast.“ Ja rong väljuski kell 0.45. Oli 2. veebruar.

Lõpetati kahe riigi vaheline sõjaseisukord ja Venemaa tunnustas Eesti iseseisvust. Eesti idapiir pandi paika ja riik sai strateegilise julgeolekuvööndi.

Õhtulehe teksti lühendanud Pärtel Võsu 8. kl

Õpetaja Grete õpetab Tartu rahu

Projektipäeva rebasejutud

Elasid kord kolm rebast, nad elasid paksus tihedas metsas koos oma emaga. Ema oli alati öelnud, et inimeste lähedale ei tohtinud mitte ilmiski minna, aga väikesed rebasekutsikad nagu nad ikka, läksid uudishimust vaatama ja uurima, millised inimesed on. Kutsikad olid jõudnud suurde linna, kus nad nägid, kui suured inimesed olid ja hakkasid kartma ning jooksid nii ruttu tagasi ema juurde kui said. Aga ühele kutsikale oli linn meeldima hakanud.

Paar päeva hiljem veenis ta vendasid endaga linna uuesti kaasa tulema. Nad hulkusid linnas mõned päevad, aga ühel hetkel nägid nad ühte perekonda, kes olid väga sõbralikud. Rebasekutsikad tahtsid nende juurde elama minna ja seetõttu tegid nad end nii nunnuks kui üldse võimalik. Neil vedas, perekond võttis nad enda juurde elama. Kui väikesed oranžid karvapallid olid natukene aega inimeste juures viibinud, siis hakkas ema muretsema ja läks neid otsima. Õnneks kuulis ta oma poegade rõõmukilkeid ja läks nende suunas. Peale pikka otsimist leidis ta kutsikad ühest majast meeleolukalt hullamas. Perekond tahtis, et ka rebaste pere oleks koos ning seetõttu otsustasid nad võtta ka kutsikate ema enda juurde elama.

Nii inimeste kui ka rebaste perekond elasid sellest hetkest alates õnnelikult ja sõbralikult koos. Kui nad veel surnud ei ole, elavad nad veel tänase päevani.

Teodemar Arakas 6. klass

Kord elas üks väike rebane. Ta oli väga nutikas ja osav, kuid talle meeldis ka väga nalja teha teiste loomade üle.

Ühel päeval otsustas ta teha ühe eriti suure ja hulljulge nalja. Rebane kutsus kõik loomad kokku ja teatas neile, et maa kargas justkui talle vastu ning ta kuulis hirrsat müra. Ta ütles, et see võib olla märk sellest, et maa variseb kokku ja kõik peavad kiiresti lahkuma.

Kõik loomad muutusid väga ärevaks ja hakkasid paaniliselt ringi jooksuma, et oma pere ja kodu päästa. Kuid rebaseke naeris omaette, sest ta teadis, et see oli vaid tema vale. Lõpuks olid loomad lahkunud ja rebane naeris nende üle, kui rumalad nad olid. Kuid rebase rõõm kestis vähe, sest hetkel tõesti varises maa tema all kokku ja ta kukkus sügavale auku.

Rebane mõistis, et tema enda nali oli tal tõeks saanud. Ta sai aru, et ei tohi teisi narrida, siis andis lubaduse, et ei tee seda enam kunagi. Nii ta siis istus augus lõksus, kuni teised loomad ta üles leidsid. Nad polnud tema üle eriti õnnelikud, aga otsustasid teda ikkagi aidata.

Enam ei usaldatud tema juttu, kuid rebaseke lubas hästi käituda. Lõpuks õnnestus tal metsas taas omale sõpru leida ja ta elas õnnelikult, kui pole surnud.

Kaido Rimmel 6. kl

Isamaa on meie enda hoida

Selleks, et meie isamaa alles jääks, peame me kõik andma oma panuse. Peame uskuma Eestisse ja iseendasse. Peame uskuma, et Eesti ja eestlased kestavad igavesti. Kui meie Eestisse ei usu, siis miks peaks teised uskuma.

Eestlased on maailmale andnud palju ja annavad tulevikus kindlasti veel. Eestlastel on väga head võimalused haridusele ja maailmas oleme me esireas. Eestlased on tugevad IT valdkonnas, teaduses, spordis ja kultuuris. Me oleme maailmas olemas ja meist teatakse.

Juba meie esivanemad oskasid lugu pidada loodusest. Loodusest said nad toidu, elupaiga ja usu. Ka meie peame metsi hoidma, et ka tulevased põlvkonnad saaksid nautida metsades olemist. Mets peaks olema tähtsam kui raha.

Tuleb hoida emakeelt õigena ja puhtana. Slängide kasutamine rikastab keelt, aga sellega ei tohiks minna liiale. Kuigi eesti keel on meie emakeel, tuleb seda hoolega õppida, et me ei räägiks valesti. Kui meie räägime valesti, siis räägivad valesti me lapsed.

Isamaad saame hoida kaitstes Eestit. Ma arvan, et iga terve mees peaks käima kaitseväes.

Ma ei arva, et oma isamaad saame hoida nii, et oleme ja elame Eestis. Tuleks minna ka maailma, näha ja õppida teistelt. Aga kindlasti ei tohi isamaad unustada.

Pärtel Võsu 8. klass

Ma arvan, et eestlane olla on vahel päris huvitav. Eriti huvitav on see minu jaoks siis, kui võrdlen eestlasi teiste rahvastega ja mõtlen meie erinevuste üle. Muidugi erinevused on asjad, mida võib mitmeti näha: keel, välimus, traditsioonid, sümbolid ning tegelikult ka iseloom.

Eestis on meie emakeeleks eesti keel, mis võib vahel üsna keeruline olla oma pööramiste ja neljateistkümne käändega. Meil on oma sini-must-valge trikoloor, mille igal värvil on oma tähendus. Sinine on meie taevast ja veekogud, must on kodumaa muld ning valge sümboliseerib meie püüdu õnne poole ning mõne loo kohaselt sümboliseerib valge värv meie lipul eestlaste puhast südametunnistust. Eesti vapil on näha tammeoksad ja keskel on kolm lõvi, mis iseloomustavad Eesti Vabariigi vaprust, tugevust ja õilsust. Meie rahvuslill on rukkilill, rahvuslind on suitsupääsuke ning rahvuskivi paekivi.

Meil on omad tähtpäevad ja traditsioonid. Mardipäeval ja kadripäeval käivad lapsed külas viljaõnne jagamas maiustuste eest. Jaanipäeval pidutseme, süütame lõkkesid ning hüppame üle jaanilõkke. Meil toimuvad laulu- ja tantsupeod, mil terve Tallinna lauluväljak on inimesi täis.

Eestlasena on minu jaoks huvitav vaadata ning leida erinevusi meie ja välismaalaste vahel. Eestlased võivad tihti võõrastena tunduda kurjad või tusased. Kui kõndida tänaval ja neile naeratada, siis vastu ei naerata pea keegi. Samas, kui saad teise eestlasega tuttavaks, võib ta olla üks kõige toredamaid inimesi, kellega oled kunagi kohtunud. Välismaalased on enamasti rõõmsameelsemad ja avatumad ka võõraste vastu.

Hoolimata sellest, kui sõbralikud on teised inimesed tänaval, on mul hea meel olla eestlane. Meie riigis on palju kaunist ning meil on ilus loodus. Samas arvan, et igas riigis, kultuuris ja rahvas on peidus palju ilusat, kuid olen rõõmus, et olen sündinud siin - meie isamaal, Eestis.

Merili Kulper 9. klass (autasustatud Viljandimaa Omavalitsuste Liidu tänukirjaga)

Meie kooli sotsiaalpedagoog - Kaisa Kiilaspä

1. Kus Te töotasite enne Kalmetu kooli?

Esimest korda õpetajana alustasin Tartu Raatuse Koolis. Seejärel enne Kalmetu Kooli tulekut töötasin Viljandis Paalalinna Koolis.

2. Miks Te tulite just Kalmetu kooli tööle?

Kalmetu Kooli sattusin ma seetõttu, et minuga võttis ühendust endine direktor, kes kutsus mind siia tööle, sest endine sotsiaalpedagoog oli jäänud lapsehoolduspuhkusele. Minu tööleping Paalalinnas oli lõppemas ja seetõttu otsustasin selle pakkumise vastu võtta. Esialgu plaanisin siia jääda vaid lühikeseks ajaks ehk seni, kuni leian endale Tartu töökoha, sest olen seal juba pikalt elanud ja Viljandi tööle sõitmine ei tundunud minu jaoks väga hea mõte. 2022. aasta sügiseks olin aga aru saanud, et siinsed õpilased ja üleüldiselt ka kool on mulle väga armsaks saanud ja uute muudatuste raames tundus siia jäämine õige asi.

3. Mida Te teete vabal ajal ja millised on teie hovid?

Mulle on kogu aeg olnud oluline ennast aktiivselt liigutada ja sporti teha. Vaba aega meeldib mulle veeta looduses, käin palju jalutamas ja eriti meeldib mulle käia erinevates rabades. Peale tööd ma naudin väga lihtsalt olemist, mulle meeldib vaadata põnevaid filme ja sarju ja sinna kõrvale midagi head süüa. Sellised asjad aitavad mul ennast tööst välja lülitada ja puhata. Sellel aastal võtsin endale eesmärgiks lugeda iga kuu vähemalt üks raamat läbi ehk ka see hakkab aega endale võtma.

4. Kuidas Teile meie kool meeldib?

Nüüd ma juba võin öelda, et Kalmetul mulle väga meeldib ja ma ei kujutaks praegu ette ka, et ma kuskile mujale minna tahaksin. Alguses oli mul üsna raske harjuda siinse kooli eripäradega ja ka sellega, et see kool nii väike on ehk kõik tunnevad kõiki. Praegu on siin tekkinud väga mõnus meeskonnatunne, mis teeb siin koolis olemise väga toredaks. Tean, et saan enda muredega alati kellegi juurde pöörduda ja ollakse lahendustele orienteeritud, mis on minu arvates õpetajatöö juures väga oluline. Lisaks on siin õpilased olnud väga toredad ja avatud suhtlejad, mõni kord ikka unustan ära, et ma räägin õpilastega.

5. Millist muusikat Teile meeldib kuulata?

Ma olen kuulatava muusika suhtes üsna valiv. Mulle meeldib head sõnumit kandev muusika, millega ma suudan ise seostuda. Põhikoolis ja gümnaasiumis olen ka ise muusikaga palju tegelenud. Ma mõned aastad tagasi viibisin paar kuud Ameerika Ühendriikides, siis oli mu vaieldamatu lemmik kantrimuusika. Mäletan kui Eestisse tagasi tulin, siis keegi ei tahtnud minuga autos sõitagi, sest kantri läks alati peale. Praegu mulle meeldib väga kuulata Dermot Kennedyt, Maneskini ja The 1975 on üks mu lemmikuid ja eestlastest näiteks ANETT ja Minimal Wind on väga head artistid.

6. Millistes koolides olete varem õppinud?

Kooliteed alustasin Pärsti Põhikoolis, kus käisin kolmanda klassi lõpuni. Seejärel läksin Viljandi Paalalinna Kooli, kus käisin põhikooli lõpetamiseni. Mäletan, et väga pisikest maakoolist, kus mu klassis õppis peale minu veel 3 õpilast linna kooli minna, oli minu jaoks üsnagi keeruline, sest olin harjunud rahuliku tempoga ja sellega, et õpetajal on alati võimalik mind aidata. Gümnaasiumis käisin Abja Gümnaasiumis. Peale gümnaasiumi lõpetamist olin üsna suures segaduses, sest ei teadnud, mida edasi tegema peaksin. Mingi aeg olin täiesti veendunud, et mitte mingisugust sotsiaaltööd või õpetaja-tööd ma edasi õppima ei lähe, sest teised peres olid seda juba teinud. Siis otsustasingi astuda Eesti Maaülikooli ja läksin õppima hoopis loodusvarade kasutamist ja kaitset, sest see tundus mulle põnev eriala, kuid peale poolteist aastat sain siiski aru, et see koolitöö kutsub rohkem ja asusin õppima Tartu Ülikooli humanitaar- ja sotsiaalinete õpetajaks. *Jürg lk 5*

7. Missugune õpilane olite kooli ajal?

Kooli ajal olin üldiselt rahulik ja vaikne õpilane. Õppida on mulle iseenesest kogu aeg meeldinud, aga reaalsed olid minu jaoks keerulised ja nendes tundides ei olnud ma ka väga motiveeritud õppima, oma asjad sain ma alati siiski tehtud, sest kohusetunnet mul oli. Seega ma täitsa mõistan õpilasi, kellel ei tule reaalseid välja ja peavad palju pingutama, et asjad tehtud saada. Õpetajatega olid mul head suhted, aga tundides panid nad mulle alati pahaks valju häälega naermist. Ma kohe üldse ei osanud ennast tagasi hoida, kui keegi mingit nalja tegi ja ma olin alati see, kes valjult üle klassi naerma hakkas. Lisaks olin aktiivne õpilasesinduse liige, mulle meeldis abiks olla ürituste korraldamisel ja osaleda ühistes ettevõtmistes.

Intervjuerisid Ron-Revon Vaarend 9. kl ja Pärtel Võsu 8. kl

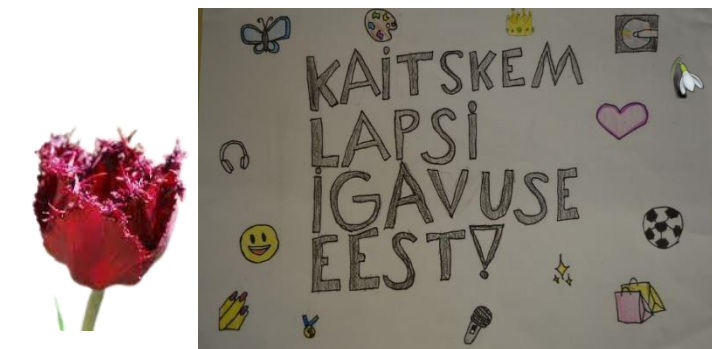
Käisime õpetaja Margitil külas

Käisime kirjanduse õpetajaga külas endisel klassijuhatajal. See toimus kolmapäeval, 25. jaanuaril.

Ühel päeval tuli meie kirjanduse õpetaja Enel plaan minna meie klassi tüdrukutega Margiti juurde külla. Margit oli meie endine klassijuhataja. Pidasime plaani, mida süüa kaasa võtta ja mida me seal üldse tegema hakkame. Kõik koos tulime mõttele, esitada Margitile näidend „Kaitskem lapsi igavuse eest“, mille oli kirjutanud Leelo Tungal. Seda harjutasime väga palju. Söögid, mis me kaasa võtsime, olid šušid, väikesed pannkoogid, Belgia vahvlid, pitsad.

Margitile läksime külla peale kuuendat tundi. Mina läksin Kedi autoga. Kedi ja mina jõudsime kõige varem. Margit võttis vastu meid suurte kallistustega. Siis aitasime Margitil lauda ära katta, ta ise oli küpsetanud karaskit. Varsti jõudsid ka teised. Kohe algas pidu. Hakkasime sööma ja jooma. Kui kõhud täis, tegime näidendi proove ja esitasime. Margitile meeldis näidend väga. Siis söime natuke veel ja mängisime koos. Kui mängisime, paitasime õp Margiti kasse. Margiti kassi nimi oli Miia ja tema tütre kassi nimi oli Sophie. Tema tütre kass on Viljandis, sest ta ise on praegu Miamis. Kell oli viis, siis hakkasime koju minema. Kõigile anti üks karamellikomm pöske. See külaskäik oli väga tore. Me kordaksime seda veel.

Adeele Soovere 5. klass

Õpetaja Margitil külas

Meie uus algklassiõpetaja - Mari Kaldmäe

1. Kus Te töötasite enne Kalmetu kooli?

Enne Kalmetule jõudmist jõudsin töötada üsna mitmel ametikohal, kõik neist siiski seotud lastega. Ülikoolis õppisin ma psühholoogiat ja see oli ka mu esimene ametlik töökoht - olin lasteaias psühho-loog. Kuigi lasteaias mulle meeldis ja väljakutseid oli parasjagu, siis psühholoogi ametit pole ma pärast seda enam pidanud. Pärast seda lendasin aastaks Portugali, kus tegin vabatahtlikku tööd kahes asutuses - varateismeliste mõeldud noorte-keskuses ning väikelaste lastekodus. Portugal on imeline riik, soovitan kõigil külastada.

Veel enne õpetajaks asumist jõudsin ka lapsehoidjana töötada. See töökoht võimaldas lisaks Eestis töötamisele ka Hispaanias reisida ja elada.

2. Miks Te tulite just Kalmetu kooli tööle?

Kalmetule sattusin poolkogemata ja suhteliselt ootamatult. Minu hea sõber (ja Tiiu parim tütar) käis siin koolis ja läbi tema jõudis minuni info, et otsitakse klassiõpetajat. Kuna tol hetkel olin parasjagu tööotsingutel, siis mõtlesin, et miks mitte proovida. Tiiu ajas kähku asjad joonde ja juba ma olingi töövestlusel. Õnneks võeti mind rõõmsalt vastu ja selle eest olen väga tänulik.

3. Mida Te teete vabal ajal ja millised on teie hovid?

Vabal ajal proovin lõõgastuda nii palju kui võimalik. Kuigi vanaema väärilist vanust mul veel passis pole, siis hovid on sobivad - küpsetan, koon ja heegeldan, loen raamatuid. Mõnusa ilmaga meeldib ka Eesti matkaradu avastada, nii üksi kui ka sõpradega. Reisimas käiksin üleüldse enamuse ajast, kui ainult saaks. Enne välismaale minekut käisin sulgpalli mängimas ja selle hobi võiks küll uuesti kätte võtta. Viimase aasta jooksul on üks mu lemmikuid tegevusi aga hoopis oma vendade laste nunnutamine ja kaisutamine.

4. Kuidas Teile meie kool meeldib?

Kalmetu kool on mind väga soojalt vastu võtnud ja ma tunnen siin ennast hästi. Mulle meeldib, et kool on suhteliselt väike, kõik teavad kõiki ja läbi selle on väga hea kõigiga koostööd teha. Koolil on oma pikad traditsioonid, aga samas ei kardeta ka uusi asju välja mõelda ja ellu viia. Väga tore!

5. Millist muusikat Teile meeldib kuulata?

Kuulan üldiselt välismaist muusikat, Eesti muusikat pigem vähe. Samas kui võimalus tekib, siis Dagö kontserdile läheks alati ja mõnda Arvo Pärdi pala tean ikka ka. Muusikamaitse on muidu suhteliselt seinast seina, rokist popini. Suurema osa *playlistist* võtab enda alla *indie* muusika ja *pop-rokk*, aga üsna palju kuulan ka vanema aja muusikat aegadest kui ka mind ennast veel olemas ei olnud. Harry Belafonte jaoks on mul eraldi list. Ainus stiil, mida ma üldiselt ei kannata, on kantrimuusika.

6. Millistes koolides olete varem õppinud?

Kooliteed alustasin Puka Keskkoolis, mis asub Valgamaal. Tol ajal oli see umbes 200 lapsega kool, nüüdseks on laste arv kõvasti kokku kuivanud. Pärast põhikooli lõppu läksin õppima Nõo Reaalgümnaasiumi, seda kahel põhjusel. Esiteks meeldis mulle väga matemaatika ja ma tahtsin seda süvendatult õppida, teiseks oli seal koolis ühiselamu, kus enamuse õpilasi nädala sees elas. **Järg lk 7**

7. Missugune õpilane olite kooli ajal?

Koolis olin ma vaikne ja kohusetundlik, laineid eriti ei löönud. Nii põhikoolis kui ka gümnaasiumis oli mu klassis 30 lapse ringis, seega oli üsna lihtne mitte radaril olla. Põhikoolis olin viieline (välja arvatud see üks ja ainus kolm tundi, mille pärast ma siiani hapu olen), gümnaasiumis päris nii tubli olla ei suutnud. Samas olin ka väga laisk. Kuna ma käisin koolis bussiga, siis jõudsin tihti üle tunni aja enne tundide algust kooli. Kuna mul oli selle tõttu hommikuti palju vaba aega koolis, siis ma otsustasin seda aega hakata kasutama kodutööde tegemiseks. Viimast korda tegin tavapäraseid kodutöid õhtul kodus 6. klassis. Nüüd ma siis teen kõik need kodus õppimata jäänud õhtud järgi õpetajana.

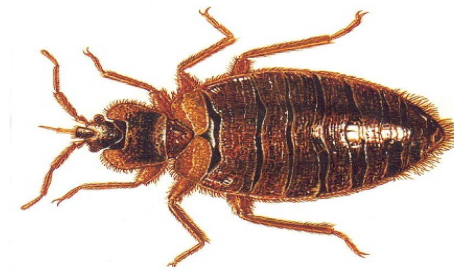
8. Kas jutustaksite ühest naljakast loost, mis on Teiega viimasel ajal juhtunud?

Üldiselt on naljakate lugudega kaks varianti - kas ma unustan, et nad toimunud on või siis on nad ainult minule naljakad. Kergelt humoorika maiguga on lugu, kus ma kodus olles maalisin lastele näidispilti kunstitunni jaoks. Tegin (enda arvates) ilusa tausta ja jätsin selle heas usus kuivama. Nagu ikka, siis moodne inimene teeb vähemalt kolme asja korraga ja nii käisin minagi vahepeal hoopis muid asju tegemas. Ühel hetkel tulin pildi juurde tagasi ja avastasin, et mu kass oli otsustanud pildile oma allkirja ka anda. Keset pilti. Eks kunst on kunstis kunsti näha.

Intervjueerisid Ron-Revon Vaarend 9. kl ja Pärtel Võsu 8. kl

Loodus

Minu isamaal on ilus loodus
Siia üritan vähe koormust
Puid ja põõsaid on siin palju
Isegi ka mõni kalju
Dagmar Toom 5. kl

Loodus

Looduses on lutikad
Nad on väga nutikad
Neid saad sa keelata
Aga ei taha alla neelata
Dagmar Toom 5. kl

Loodus

Õues on meil mäed
Ja külmetavad mul käed
Õues kitsi sa näed
Aga ikkagi külmetavad mul käed
Dagmar Toom 5. kl

Minu reisid (kõikidest ei kirjuta, kuna neid on lihtsalt nii palju)

Esimene reis, millest kirjutan on **Grand Canarias**.

Ma olin nelja-aastane. Kirjutan iga reisi puhul kõige meeldejäävamatest mälestustest. Esimene selline mälestus, mida mäletan, oli tsirkuses. Seal oli üks mees, kellel oli kaks king-kobra laua peal, tal oli kepp käes ja kobrad olid veel kastis, mees rääkis esialgu sellest, kuidas tal oli üks sõrm ära hammustatud ning et seda tõestada, ta näitas seda publikule. Siis ta rääkis, kuidas madudel on ikka veel mürk sees ning võttis ühe mao kastist välja ja pani ta mürki pritsima.

Ja siis oli see suur hetk, kus ta küsis kedagi publikust lava peale, et hoida mao sabast kinni, mitte keegi ei tahtnud minna peale minu, nii et ma läksin, hoidsin mao sabast kinni, kui mao pea hakkas mu poole tulema, et mind hammustada, see mees reageeris kiiresti ning lõpetas mao tuleku minuni. Peale seda ma istusin tagasi enda kohale ja siis see mees küsis rahvalt, kas keegi tahab maole pea peale musi teha, jälle mitte keegi ei tahtnud peale minu seda teha, enamus olid ehmunud, kui nägid, kuidas ma üldse ei kartnud, aga tõde oli lihtsalt see, et ma armastan igasuguseid eksootilisi loomi.

Siis liikusime väljumispunkti ja seal pakuti panna hiiglaslik kollane madu mu ümber, ma muidugi nõustusin ja ma võin öelda, et see madu oli vähemalt kaks korda minu pikkune. Grand Canarias oli veel hästi palju seotud eksootiliste loomadega, aga ma ei mäleta neist nii palju.

Järgmine reis oli **Egiptuses**.

Me olime käinud ujumas mu perega, see vesi oli väga soolane ning mul olid retsilt pikad juuksed nii, et need läksid väga sassi, tänu sellele lasin juuksed lahti ja kohe, kui ma seda tegin, imetles mind iga inimene, kes vastu kõndis ja küsis minu kohta kogu aeg, olin nagu mingi kuulsus, kuna ükskõik kuhu ma läksin, alati oli iga paari sammu tagant inimesi, kes tahtsid minuga pilti teha või lihtsalt küsida midagi, nii et läksime mu perega salongi, et põgeneda inimeste eest.

Seal tulid viis töötajat vähemalt imestuses mu juurde ning panid mind ilutooli istuma, neil läks umbes kolm tundi vähemalt aega, et mu juuksed soolasest veest kor-da teha ja see oli ma arvan kõige valusam salongivisiit üldse mu elus.

Järgmine mälestus võttis aset tänava peal, mingi mees tuli kaameliga ja pakkus kaameli minu eest maha müüa. *Järg lk 9*

Järgmine mälestus on **Tenerifes**.

See toimus Tenerife kõige kuulsamas vee-
pargis. Ma ronisin mingist nõõrist üles, kuid ma
ei märganud, et atraktsiooni üleval oli hiiglaslik
kauss, mis aeglaselt täitub veega (pakun, et see oli
umbes sama suur kui arvutiklass). Ma ei mär-
ganud, et see kauss oli peaaegu täis, kui ma juba
ronisin ja kõik see vesi langes minu peale, teised
lapsed kukkusid maha tänu vee survele, aga ma
kuidagi hoidsin piisavalt tugevalt kinni, et ma alla

ei kukuks, see oli väga valus, aga ma ikkagi kuidagi jäin külge, samal ajal kui mu vanemad
naersid selle üle, kuidas ma olin krampis nõõri küljes.

Nüüd ma kirjutan **Dominikaanist**.

Esimene asi, mis mul kohe meelde tuleb, on see, et Domi-
nikaanis oli alati igasugused tasuta šõud. Ja üks neist oli
selline, kus mingi professionaalne mees tegi kõik Michael
Jacksoni laulud üks ühele järgi, kõik kostüümid, tausta-
tantsijad ja ta ise tehti ka välimuselt Michael Jacksoniks. Kui
ta hakkas esinema lauluga „Thriller”, olid taustaks inimesed
tehtud zombideks ja mõned need zombid tulid ka selja tagant
või siis vaatajatele väga lähedale, et neid hirmutada. Üks neist
tuli täpselt mu ette ja aina lähenes, kuigi ma juba kiljusin
täiest kõrist. Kuna ta ei peatunud ega läinud tegelaskujust
välja, lõin talle kogemata jalaga näkku.

Kui ma olin Dominikaanis, kutsusid mind seal kõik Rapun-
tseliks ja ma olin väga tuntud tänu enda juustele, lausa nii tuntud ja armastatud, et kui ma läksin
seal talendišõule, võitsin esimese koha lihtsalt juustega vehkimise eest. Viimane asi, mis
meenutan Dominikaani kohta, on see, et inimeste lõbus-
tajatel seal olid igasugused huvitavad nimed nagu
Babyface, Banana Brain jne, et jääks paremini meelde
turistidele. Minu lemmik neist oli Babyface, ta oli väga
tore minuga, kogu aeg oli minu juures, laulsime, tantsi-
sime. Ta sai endale sealt turistist rikka saksa naise ja ta
pidi järgmine aasta kolima Saksamaale, et selle naisega
abielluda. See naine ka ikka kohutavalt meeldis mulle,
ta oli väga tore ja lõbusa iseloomuga. Kui tagasi Eestisse
tulime, ma tükk aega mõtlesin, mis neist sai, siis paar
nädalat läks edasi ja Babyface oli uudistes sellega, et ta
oli võlas rahadega ja tal oli endal Dominikaanis rase
naine, lihtsalt tahtis kolida Saksamaale rikka naise
juurde, et rahalisi probleeme poleks ja et ilus noor naine saada.

Need on hetkel mulle kõige meeldejäävamad lood, kui ma meenutan reisisid. Ma olen muidu
reisinud üle kolmekümne korra erinevates riikides ning olen väga tänulik iga võimaluse üle,
mis mul antud on, et nii palju maailma avastada. **Ann Üprus 8. kl**

Reis Türi

Jõudsimme lennujaama väga palju varem, nii et lihtsalt käisime ringi ja pikutasime pinkidel. Lõpuks läksime järjekorda ja andsime oma kohvrid ära, saime piletid. Läksime edasi, kus meie passid vaadati üle ja kõik meie asjad. Astusime lennukisse, natuke enne seda pidime maskid ette panema.

Otsisime enda kohad ja läksime istuma. Lennukis oli istme küljes tahvel, kust sai vaadata filmi, lennuki teekonda, audioraamatuid lugeda ja mängida. Meile räägiti, mis lennukis tegema peame ja siis läksime au ringile, et õhku tõusta. Tõusime väga kõrgele, pilvedest veel kõrgemale ja siis suund Türgi poole. Lennukis mängisin tahvlis erinevaid mängu, magasin, vaatasin aknast välja ja sõin. Lõpuks nelja tunni pärast jõudsimegi Türi.

Tulime lennukist maha, näitasime passe ja läksime oma kohvreid ootama. Kui lõpuks saime kõik kohvrid kätte, suundusime meie tellitud busside poole, panime kohvrid bussi ja sõitsime pool tundi Long Beach hotelli. Kohale jõudes registreerisime end, kuid pidime 2 tundi ootama, et saada oma tubadesse. Kuna meil oli aega, õeldi, et sööge ja siis tulge. Meie tuba oli neljandal korrusel. Toas vahetasime riided ja läksime ujuma ja päevitama. Siis õhtul läksime sööma, söögi valik oli nii suur, et nälga ei jäänud keegi. Peale söömist läksime rannas lavale, kus toimus *mini clubi* disko väikestele lastele, peale seda oli seal mingi aafriklaste esitus, aga olime nii väsinud, et läksime enne seda tuppa magama. Hommikul kell 8 oli söömine ja peale seda käisime ujumas. Ma väga ujuda ei tahtnud ja siis ma olin toas ja vahest läksin õue sööma või päikest võtma. Kasutasin ainult kaks päeva lifti, sest see tegi nii palju ringe, et ma jõudsin enne trepist tuppa kui lift sinna, mis tähendab, et üle 20 tuhande sammu tuli kindlasti kokku. Käisin palju ringi, hotelli all olid poed.

Seal oli igal õhtul mingi esinemine, näiteks esimene päev oligi mingid Aafrika mehed, siis tsirkus ja mingi mustkunst ja viimane asi, mida nägime, oli trikirattad. Käisin üks päev ka trossiga langemas, siis käisin vaate-rattal ja lõpuks ka pörkeautodega sõit-mas. Käisime ka Türgi turul, kus tege-likult osati päris hästi eesti keelt, mis oli üllatav. Viimasel päeval võtsime viimast päikest. Hommikul pakkisime asjad, panime kohvrid ja kotid oote-ruumi ja ise käisime veel ringi. Õhtul sõime kõhu täis ja ootasime oma busse, siis suundusime lennujaama. Meie bussijuht küsis, mis maalt me pärit oleme, ütlesime Eestist ja ta pani meile eestikeelseid laule, mis oli äge.

Lennujaamas saime piletid ja andsime ära kohvrid ja läksime edasi läbi mitmest kontrollist ja siis ootasime oma lendu. Lõpuks saime lennuki peale ja tegime ikka suure sõidu enne, kui lendu saime. Lennukis vaatasin filmi ja lugesin raamatut. Tallinnasse jõudsimme me 4 tundi hiljem, sest sõitsime 2563 km. Tulime lennukist maha, läksime läbi kontrolli, ootasime oma kohvreid, mina sain esimesena oma kohvri kätte. Koju jõudsimme umbes kell 5:00 ja jäime kohe magama ja ärkasin kell 13:00. Õhtul läksin veel teatrisse vaatama „Kauka jumalat” ja õhtul tulin koju otse magama, et järgmisel päeval kooli minna.

Johanna Maria Topolev 8. kl

Lapimaa

Mina käisin reisil Lapimaal, olin seal nädal aega, käisin seal oma vanaemaga ja tema töökaaslastega. Ühe töökaaslase venna pere oli ka seal. See reis nägi välja selline.

1. päev Esimene päev algas Tallinasse sõiduga. Sealt edasi läksime me lõunasele laevale. Laeva sõit kestis kaks tundi. Soome jõudes (Helsinki) hakkasime sõitma Turku. Turkus ootasid meid seal teised. Esimene öö ööbisin ma enda vanaema juures.

2. päev Järgmisel päeval alustasime sõitu Oulu. Oulu sõitsime me kümme tundi. Tee peal tegime viis peatust. Käisime ka sõõriku kohas, mis oli super. Kui me sõitsime, siis sain ma tee peal õppida, sest see, et ma reisil olen, ei tähenda, et ma õppima ei pea. Kohale jõudes läksime ööbimiskohta ja siis õhtusöögile.

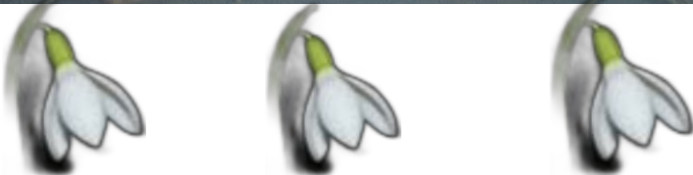
3. päev Kolmandal päeval hakkasime sõitma Rovaniemi. Rovaniemi sõit kestis umbes kolm tundi. Selle sõidu aeg õppisin ma päris palju. Kui hakkasime jõudma kohale, siis olid seal kõik puud härmas. Seekord oli meie ööbimiskoht väga aage. Me ööbisime väikestes igludes, mis olid läbi paistvad. Seal oli mootoriga voodi ja virmaliste alarm. Õhtuks sõin ma lõhet. Ma sain proovida põhjapõdra liha. See oli väga kõva ja nätske. Öösel saime vaadata tähti ja minna magama.

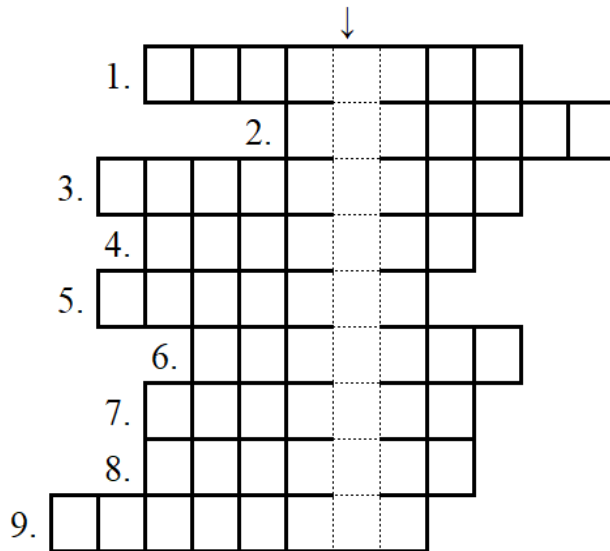
4. päev, 5. päev Neljandal päeval hakkasime me sõitma jõuluvana juurde. Sinna sõit oli päris lühike. Kui me kohale jõudsime, läksime kohe jõuluvana juurde. Jõuluvana juures said teha pilti ja kalli. Pärast saime kätte oma majad. See maja oli ka nii, et katus oli läbipaistev. Igal majal oli mullivann ja saun. Seal ööbisime me kaks ööd. Söök oli maitsev. Seal käisime huskydepargis. Ma nägin ka Ott Tänakut. Huskidega sai saanisõitu ka teha. Õhtul läksime mullivanni kell üheksa ja välja tulim kell kaksteist öösel. Viimasel päeval ostsime mõned kingid ja läksime ära.

6. päev Kuuendal päeval hakkasime tagasi sõitma. Me pidime sõitma kümme tundi. Meie autos oli rohkem inimesi, siis said nad vahetustega autos sõita. Viimased tunnid olid nende jaoks karmid. Turku jõudes läksime mu vanaema koju ning jäime magama.

7. päev Viimasel päeval šoppasin oma vanaemaga päev läbi. Õhtul läksime viimase laevaga koju. Koju jõudsin ma kell kolm öösel. Selline oligi mu tore reis Lapimaal, kus juhtus veel palju põnevaid asju, aga te saate teada need siis, kui ise sinna lähete.

Adeele Soovere 5. kl

1. Kuu, millal tähistatakse Eesti Vabariigi sünnipäeva?
2. Liit, kuhu kuulub Eesti?
3. Kott, kuhu saavad lapsed õpikud panna?
4. Linnriik, mis asub Roomas?
5. Luud ja skelett ehk...?
6. Eesti pealinn?
7. Eesti rahvuskivi?
8. Riik, mille pealinn on Rooma?
9. Üks pallimäng?

Vastus: Eesti rahvuslill?

Ristsõna koostasid: Ron-Revon Vaarend 9. kl ja Pärtel Võsu 8. kl

„Mida te, lapsed, teete, kui koolimaja hoovil tekiks tulekahju?“ küsib õpetaja.

„Mina võtaksin teki ja viskaksin selle tuleleekidele,“ teatab Mari.

„Aga mida teeksite siis, kui leegid siiski ei kustuks?“
 „Mina igatahes toaksin siis šašlõkivardad ja jookseksin poodi liha järele!“ lausub Juku.

Isa uurib Juku koolitunnistust ja teatab vihasealt: „Su veerandihinded, poiss, on nii kehvad, et lausa nõuavad korralikku keretäit!“

„Õige paps!“ kiidab Juku kaasa. „Ma juba uurisin õpetaja koduse aadressi välja!“

Vanamees pahandab bussis: „No on ikka noored, ei paku vanemale istet.“

„Mis sa pahandad, sa ju istud.“

„Seda küll, aga mu naine seisab veel ikka püsti.“

Kaks blondiini on lennukis, järsku kustub lennukis tuli.

Üks hüüatab: "Oi, vist sisenesime tunnelisse!"

Kalmetu Sõna toimetis ene@kalmetu.vil.ee Ene Toomsalu, Helina Matusorg, Karin Mägi, Ron-Revon Vaarend, Pärtel Võsu, Johanna Maria Topolev, Kadri Lorup, Merili Kulper, Anni Oja, Laura-Liisa Laur, Lisete Enders, Isabella Abdalla, Indrek Joann Voit, Kedi Soolo, Piibe Arakas, Brigitte Oja, Dagmar Toom, Teodemar Arakas, Kaido Rimmel, Ann Üprus